

щеше да се разберешъ: но юще не разбирашъ думъ тѣ сѫдѣй, ако и да изричашъ сѫдѣи, колко то пѧти отваряшъ уста тѣ си.

С. Азъ ли изричамъ сѫдѣи?

От. Изричашъ: отъ какъ живѣшъ на този свѣтъ видѣлъ си крушъ?

С. Мнного пѧти.

От: Знаешъ ли какъ се видѣхъ?

С. Знаїхъ твърдѣ добрѣ.

От. Имашъ понятіе за крушъ тѣ: но видѣ ли и жълты цвѣтове, жънты сукна, или жълты шириты?

С. Безъ брой видохъ таквици.

От. Но цвѣтове червени и сини видѣ ли нѣкога?

С. И такива видѣхъ безъ брой.

От. Шаръ а на чѣрвени тѣ, сини тѣ и жълти тѣ цвѣтове еднакъвъ ли са?

С. Не инакъ се видѣхъ, чѣрвени тѣ, инакъ сини тѣ, и инакъ жълти тѣ.

От. Имашъ понятіе на различни тѣ шарове. Сега тури на умъ а си крушъ тѣ: смили още и цвѣтоветѣ чѣрвени тѣ, жълти тѣ, и сини тѣ, та ми кажи, кой отъ тѣзи цвѣтове, имаше повиche приликъ съ крушъ тѣ?

С. Жълтій а.

От. И пошо бѣше тази прилика?

С. Цвѣтъ а бѣше жълтъ, и круша та бѣше подобно жълта.

От. Ето: ты смилишъ понятіе то на жълтій а шаръ съ понятіе то на крушъ тѣ, мислишъ и думаши: круша та е жълта: и това смиливанье на тия двѣ понятія зовутъ сѫдѣй. Круша та немаше ли и синявъ глѣдъ?

С. Не не се видеши синя.

От. Като думаши тва мислишъ крушъ тѣ и синъ то то заедно: и понеже не можишъ да смилиши тия двѣ тѣ по-